

En artikel fra [KRITISK DEBAT](#)

De amerikanske lærere viser nye veje for fagbevægelsen

Skrevet af: **Klaus Krogsbæk** | Offentliggjort: 23. april 2019

'Red for Ed' kaldes en bevægelse, der har bølget hen over USA i det sidste halvandet års tid. De amerikanske lærere er gået til kamp for at opnå såvel bedre løn og arbejdsforhold som bedre uddannelse og vilkår for elever og lokalsamfund. Vi stiller skarpt på strejken i Los Angeles i januar måned, som lærerne vandt som følge af en dyb og bred medlemsaktivering og en organisk alliance med elever, forældre og borgere, som også selv tog del i kampen

--

I september 2018 - efter måneders uenighed og forhandlinger om en ny overenskomst - sendte 'United Teachers Los Angeles' (UTLA) strejkevarsel afsted. 80 procent af medlemmerne havde stemt, og 98 procent af disse havde stemt for at varsle strejke.

Den 14. januar i år gik 30.000 lærere i strejke - for første gang i 30 år. Strejken fik betydning for mere end en halv million elever i 'Los Angeles Unified School District' (LAUSD), det næststørste i USA med i alt 694.000 elever (i Danmark var der i 2017-18 i alt 709.000 skoleelever jf. Danmarks Statistik).

Strejken var en protest mod blandt andet lav løn, store klasser, manglende støttepersonale som fx sygeplejersker og bibliotekarer, og ikke mindst mod spredningen af de såkaldte 'charterskoler', som anses for at øge uligheden og føre til privatisering. (Om charterskoler se note [1](#))

Den 22. januar sluttede strejken med en sejr til lærerne. Ifølge formanden for UTLA Alex Caputo-Pearl var der ikke tale om "en smal faglig overenskomst", men derimod "en bred aftale". [2](#) Den endelige aftale berørte nemlig ikke kun snævre faglige spørgsmål om løn og arbejdsforhold, men også spørgsmål om social og racemæssig lighed som rakte ud over skolen som arbejdsplads.

Sejren afspejlede på denne måde et tæt samarbejde mellem fagforeningen og en række civilsamfundsorganisationer. Over flere år havde UTLA bestræbt sig på at skabe bottom-u-relationer mellem skolernes lærere, eleverne, deres forældre og de lokale borgere. Bestræbelserne bar frugt med strejken og strejkens resultat, der blev til gavn både for lærerne og grupperne i lokalsamfundet.

Aftalen indeholdt en lønforhøjelse på seks procent. (Mange lærere vil dog stadig ikke have råd til at bo i deres eget skoledistrikt, eller må fortsat have et ekstra job ved siden af lærerjobbet - ikke ualmindeligt som Uberchauffør. [3](#)) Dernæst indeholdt aftalen en reduktion i klassestørrelsen med fire elever over tre år, garanti for en sygeplejerske på hver skole, flere bibliotekarer, flere vejledere og mere hjælpepersonale samt etablering af 30 nye lokale skoler. Samtidig forpligtede den ellers meget charterskolevenlige ledelse af skoledistriktet sig til at henvende sig til delstaten for at få sat et loft over antallet af charterskoler. Fagforeningen vandt også en betydelig indrømmelse, hvad angår standardiserede tests; et udvalg skal næste år fremkomme med en plan for halvering af antallet.

Dog var de faglige ledere først og fremmest glade for, at strejken viste et alternativ til den hidtidige bevægelse imod de offentlige skoler: "Jeg ser dette som et paradigmeskift," sagde Randi Weingarten, præsident for AFT: "De elitetyper, der bruger charterskoler til at fremme konkurrencen, vil se dette som et stort nederlag. Vi ser nu et skift i offentligheden til fordel for lokale offentlige skoler med henblik på at få dem til at fungere for alle vores børn." [4](#)

Strejken skal følges op

Med strejken gik lærerne i Los Angeles op imod den herskende krisepolitik, 'austerity', og den

ledsagende nyliberale ideologi. LAUSD hævdede således, at der ikke fandtes penge til at opfylde lærernes krav. Nogle embedsmænd påstod endog, at kravene kunne få distriktet til at gå konkurs (på trods af en reservefond på næsten to mia. dollars). Alligevel vandt lærerne altså konflikten. Men der er dog stadig lang vej igen, før alle deres krav er gennemført.

Først og fremmest vil et loft over antallet af charterskoler kræve en lovændring i Californien, som den politiske højrefløj og de private uddannelsesinvestorer ikke uden videre vil gå med til. Dernæst skal nogle af aftalebestemmelserne - fx reduktionen i klassestørrelser og sygeplejersker på alle skoler - implementeres i løbet af tre år. Men om distriktet kan finde de nødvendige, mange millioner dollars er ikke stensikkert, idet lærernes sejr jo ikke har ændret ved den kroniske underfinansiering af skolesystemet.

Californien bruger kun omkring halvdelen af, hvad New York bruger på en gennemsnitlig skoleelev. Dermed bruger staten, som udgør den femte største økonomi i verden ⁴⁷, mindre pr elev end 42 andre amerikanske stater. Det gjorde den, som Samir Sonti skriver i Jacobin, den dag strejken begyndte, og den dag strejken sluttede. ⁴⁸

Statens beskedne skoleudgifter hænger sammen med forhold i skattelovgivningen, der drastisk begrænser skatteprocenten og vanskeliggør forhøjelser heraf (hvilket vil kræve en folkeafstemning og to tredjedele af vælgernes opbakning). ⁴⁹ Forhøjede skoleudgifter vil dog helt sikkert forudsætte højere skatter samt pres på delstatsregeringen i Sacramento for øget medfinansiering; og begge dele vil kræve fortsat aktivitet fra lærerne og deres allierede.

Baggrunden for strejken

Offentlig uddannelse har i mange år været under angreb på tværs af de amerikanske delstater. Tanken om uddannelse i almindelighed og grundskolerne i særdeleshed som en mulighed for profit har været en fast del af den amerikanske krisepolitik støttet af såvel Demokrater som Republikanere.

Det globale finansieringsfirma 'Merrill-Lynch' opsummerede i 1999 følgende perspektiv for potentielle investorer: "Der er behov for en ny tankegang, som ser familier som kunder og skoler som 'forretninger', hvor uddannelsesydelser modtages; og ser skoleledelsen som en kundeserviceafdeling, der lytter til forældrene og behandler deres bekymringer." ⁵⁰

Overalt i USA er indført reformer efter denne tankegang; blandt andet med brug af standardiserede tests; med indtjeningsmuligheder i grundskolerne for private investorer; med charterskoler som svækker de lokale, offentlige skoler (og undergraver forældrenes loyalitet til disse) og med svækkelse af lærernes fagforeninger.

Charterskolerne er blevet præsenteret som en mulighed for at forbedre valgfriheden med henblik på flere og bedre uddannelsesmuligheder for børn af lavindkomstforældre. Såvel den akademiske forskning som lærerne og forældrenes konkrete erfaringer viser dog, at privatiseringstendenserne har forøget segregation og racediskrimination og forringet den offentlige uddannelse.

Lærernes utilfredshed med denne udvikling er ikke blevet mindre af, at højrefløjen i gennem årene har gjort dem ansvarlige for elevernes niveau - målt gennem de standardiserede tests - og brugt det som afsæt for flere standardtests og privatisering.

En række generelle udviklingstendenser har båret ved til dette bål. Som Lois Werner skriver i Jacobin, befinder vi os i en periode, hvor de psykosociale krav til grundskoleundervisningen er blevet forøget, som følge af krisepolitikens nedskæringer i de sociale ydelser, den stigende fattigdom og en øget gentrificering af storbyerne. Det er en udvikling, der især sætter kvinder i en række offentlige fag under pres, fordi disse rammes dobbelt - både i hjemmet og på arbejdet. ⁵¹

De politiske rammebetingelser

Samtidig med den stigende utilfredshed har også de politiske rammebetingelser forandret sig. Da lærerne gik i strejke i Chicago tilbage i 2012, mødte de modstand fra byens samlede Establishment ^{xi}. Men siden da har meget ændret sig. Ikke mindst har de etablerede politiske skillelinier forrykket sig siden præsidentvalget i 2016 og den politiske status quo er blevet udfordret. I kølvandet har der åbnet sig en række muligheder. Los Angeles-strejken i januar i år var således den ottende i rækken af lærerstrejker i USA siden begyndelsen af 2018.

Både 'American Federation of Teachers' (AFT) og 'National Education Association of the United States' (NEA) ^{xii}, de to landsforbund som organiserer lærerne, forsøgte i første omgang primært at kanalisere energien over i valgaktivitet til støtte for udvalgte politikere i håb om, at disse ville forstå lærernes problemer og komme deres ønsker og krav i møde.

UTLA's strejke i januar i år har dog for alvor vist, at lærernes egne mobiliseringer - i tæt samarbejde med forældre og lokalsamfund - er langt mere effektive for at nå disse mål. UTLA har således opnået, hvad hverken NEA eller AFT har kunnet: At få Demokraterne til dels at støtte en folkelig bevægelse i kampen imod Trump og Republikanernes ulighedsskabende uddannelsespolitik og dels at renoncere på deres hidtidige støtte til markedsgørelsen.

Demokraterne reagerede således helt anderledes på Los Angeles-strejken i 2019 end på strejken i 2012 i Chicago. Kun ganske få lokale Demokratiske politikere gik offentligt i mod strejken.

Borgmester i Los Angeles Eric Garcetti følte sig ovenikøbet tvunget til at udtrykke støtte til lærerne: "Strejken er smertefuld og har omkostninger. Men der er ingen tvivl om, at strejken har hjulpet et resultat på vej" ^{xiii}. Borgmesteren har i Los Angeles ingen formel myndighed over skolesystemet. Før strejken havde han stort set undgået en hver involvering, men dette ændrede sig med den nationale interesse for strejken og hans egne ambitioner i forhold til præsidentvalget i 2020.

Fremtrædende Demokratiske præsidentkandidater - herunder Kamala Harris (selv fra Californien), Bernie Sanders og Elizabeth Warren - udtrykte da alle også støtte til lærerne.

Los Angeles-strejken - et led i en større bevægelse

Strejken i Los Angeles har som nævnt blot været én blandt flere store strejker blandt de amerikanske lærere. Strejkerne er af medierne blevet forsøgt 'framed' som speciel for stater med usædvanlig dårlig finansiering af skoler og særligt lave lærerlønninger. Dette er dog for snævert. Der er snarere taler om reaktioner på forhold, der har været gældende i årevis i det meste af landet, men dog værst i de store byers skoledistrikter.

Bevægelsen bliver kaldt 'Red for Ed' - en forkortelse for 'Wear Red to Support Public Education' ^{xiv} - og er en bølge af strejker, 'walkouts' ^{xv}, protester, demonstrationer m.v. blandt lærere og forældre, som har præget en række amerikanske debatter de seneste halvandet år. I løbet af 2018 var der strejker og oprør blandt lærerne i blandt andet West Virginia, Oklahoma og Arizona. Og efter Los Angeles har der både i Oakland og Denver været store strejker, som begge steder er endt med sejr til lærerne ^{xvi}.

Oprøret begyndte for alvor i Chicago for snart 10 år siden. 'The Caucus of Rank-and-File Educators' (CORE) vandt ledelsen i 'Chicago Teachers Union' (CTU), reformerede den og i 2012 organiseredes den tidligere omtalte strejke, som fagforeningen vandt ^{xvii}.

Med denne strejke udløstes et reformarbejde andre steder i landet, herunder i Los Angeles, hvor initiativet 'Union Power' vandt flertallet i UTLA, som i år så blev i stand til at føre en stor strejke frem til sejr.

Rødderne for denne reformbevægelse strækker sig imidlertid helt tilbage til 1994, hvor 'National Coalition of Education Activists' over tre dage holdte en konference, som resulterede i en erklæring fra 29 organisationsfolk, tillidsvalgte og aktivister fra både AFT- og NEA-organisationer. Initiativet blev dannet i protest mod den 'business unionism', som dengang prægede - og stadig i dag præger - mange amerikanske fagforeninger, herunder lærernes, men som med en passiv medlemskare, en snæver forståelse af medlemmernes interesser til bare løn og arbejdsforhold og en hierarkisk

organisationsstruktur ikke er i stand til at tackle de problemer, som medlemmerne står i.

Erklæringen fra 1994, der bærer titlen 'Social justice unionism', har dannet det principielle grundlag for, hvad vi så i Chicago i 2012 og i Los Angeles i år: Nemlig en forståelse af lærernes kamp som en del af en større social kamp og af alliancen med - og engagement hos - medlemmer, forældre og borgere som forudsætning for et at opnå succesfulde resultater for alle.

I overskrifter lyder erklæringens syv principper for lærernes fagforeningsarbejde således:

1. Forsvare medlemmernes rettigheder samtidig med, at vi kæmper for rettigheder og behov hos det større fællesskab og elever/studerende.
2. Forstå, at vore elevers forældre og naboer er vigtige allierede og opbygge strategiske alliancer med forældre, fagforeninger og samfundsgrupper.
3. Helt og fuldt involvere almindelige medlemmer i at lede fagforeningen og indlede en bred diskussion om, hvordan lærernes fagforeninger skal reagere på kriserne i uddannelse og samfund.
4. Sætte lærere og andre, der arbejder i klasseværelserne, højt på dagsordenen når det gælder skolereformer, og sørg for at de tager ejerskab for reforminitiativer.
5. Opmuntre dem, der arbejder med børn, til at bruge undervisningsmetoder og læseplaner, der vil fremme race- og kønsligestilling, bekæmpe racisme og fordomme, tilskynde til kritisk tænkning om samfundets problemer og opmuntre til et aktivt og reflekterende medborgerskab forpligtet til ægte demokrati og social og økonomisk retfærdighed.
6. Være en markant fortaler for en radikal omstrukturering af amerikansk uddannelse.
7. Vedholdende at uddanne og mobilisere medlemsskaren til at kæmpe for social retfærdighed i alle dele af samfundet.

Opbygningen af den faglige styrke

Inspirationen fra 'Social justice unionism' er til at få øje på, når man ser på UTLA's forberedelse af strejken i år. Da den ny ledelse kom til magten i 2014 vandt den ret hurtigt en lokal overenskomstkamp ved brug af en medlemsinddragende organizing. Dette eksempel blev brugt til at inddrage medlemmerne i en diskussion om perspektiverne for hele organisationen.

I forlængelse heraf gennemførtes en urafstemning om en kontingentforhøjelse, som blev vedtaget af et flertal på 80 procent. Dermed kunne finansieres opbygningen af fire afdelinger: En afdeling for organizing, en for forældrekontakt, en researchafdeling og en politiskafdeling. Desuden blev kommunikationsafdelingen styrket.

Dernæst gik man systematisk i gang med at opbygge stærke faglige lokalstrukturer. Så da strejken gik begyndte i januar i år, havde fagforeningen så godt som på alle ni hundrede skoler fået opbygget såkaldte 'Contract Action Teams' (CAT).

CAT er udbredt i flere nordamerikanske fagforeninger, men definitionen svinger noget. I UTLA forstås CAT som et team bestående af respekterede kolleger, der tilsammen repræsenterer og dækker hele arbejdspladsen. Teammedlemmerne har ansvaret for at kommunikere med grupper af medlemmer og kolleger, så disse er fuldstændigt informeret og engageret i fagforeningens kampagner, primært overenskomstkampagner. CAT skal også styrke det faglige sammenhold i forbindelse med de lokale forhandlinger.

I UTLA har hver CAT-medlem ansvaret for op til 10 medlemmer og kolleger, som de arbejder sammen med og har daglig omgang med. Præcist hvad, der er teamets opgaver, afgøres af den konkrete udvikling i løbet af kampagneforberedelserne, men det forventes af CAT-medlemmerne, at de

- mødes regelmæssigt med tillidsrepræsentanten (på skolen: 'Chapter Chair') med henblik på gensidig information og strategisk planlægning
- har en-til-en-samtaler med hver af de 10 medlemmer/kolleger, som de er ansvarlige for
- vurderer om det enkelte medlem/den enkelte kollega bakker op om fagforeningens position og handlinger
- hjælper med til at organisere handlinger på den enkelte arbejdsplads og mobilisere til fagforeningens aktioner i overenskomstkampen
- dyrker medlemskontakten og hjælper tillidsrepræsentanten med at overholde den gældende overenskomst og forsvare medlemmernes rettigheder.³³

Den faglige styrke opbygges således fra grunden med en løbende identifikation og udvikling af ledere på de enkelte skoler og i en konstant kontakt mellem disse og medlemmerne.

Hver enkelt skole og afdeling vælger deres faglige leder, som indgår i et forpligtende netværk med andre ledere i området og distriktet; alle har de en regelmæssig kontakt til fagforeningsledelsen.

"For strejken har det hjulpet os rigtig meget at have dette lederskab 'på gulvet' i hvert enkelt område," forklarede UTLA's formand Alex Caputo-Pearl i et interview med 'The Nation': "Alle de ting vi er i stand til at gøre nu, hvor vi har brug for det - at få information ud til medlemmerne og få øjeblikkelig respons tilbage om, hvad folk synes, at få noget ud til forældrene og få øjeblikkelig feedback tilbage fra dem - alt det kan lade sig gøre som følge af års arbejde med at opbygge systemer og strukturer."³⁴

Samarbejde mellem arbejdspladsen og lokalsamfundet

Selv om de fire første dage af strejken i Los Angeles var i silende regn stod forældre i titusindvis sammen med lærerne i 'picket lines' foran skolerne, og kun omkring 20 procent af eleverne mødte op på skolerne. Tre af de første fem dage arrangeredes demonstrationsmarcher og -møder foran rådhuset, og hver af disse havde mere end 60.000 deltagere.

Den store opbakning - ikke mindst fra forældrene - skyldes selvfølgelig konflikten centrale spørgsmål som det høje antal elever i klasserne (nogle steder op til 44³⁵), mangel på sygeplejersker og unge- og

uddannelsesrådgivere på skolerne samt den snigende privatisering med charterskoler som 'gøgeunger' på de offentlige lokalskoler områder.

Men der var ikke blot tale om opbakning til lærernes krav. Der var også tale om, at elever, forældre og lokale borgere selv var engageret konflikten og deltog aktivt.

Dette skyldes blandt andet, at UTLA i forhandlingerne med myndighederne i et vist omfang trådte ind som repræsentanter for netop disse grupper og ved forhandlingsbordet rejste krav, som ikke var faglige i traditionel forstand men politiske, i det de omhandlede spørgsmål, som rakte ud over både lærernes overenskomstforhold og skolen som arbejdsplads.

I den amerikanske fagbevægelse kaldes dette for 'bargaining for the common good' - forhandling for det fælles bedste. Med dette menes, at fagforeningen tager spørgsmål op i de kollektive forhandlinger med arbejdsgiveren, som gavner (lokal)samfundet som sådant og ikke alene fagforeningens medlemmer.

UTLA anvendte metoden og forhandlede eksempelvis nedrivningen af gamle ubenyttede bygninger

på skolernes områder; myndighederne blev i stedet forpligtet til at skabe flere grønne områder. Ligeledes fik fagforeningen også gennemført oprettelsen af en fond til forsvar for immigranter, som den og skoledistriktet nu skal arbejde sammen om at etablere.

UTLA rejste desuden krav om psykiatriske hjælpeforanstaltninger, undervisning i etniske spørgsmål og et stop for de vilkårlige ransagninger på skolerne, som rammer skævt både racemæssigt og socialt. Tidligere har fagforeningen taget boligspørgsmål op til forhandling og foreslået, at ledige grunde ejet af skoledistriktet blev anvendt til bebyggelse af billige boliger.

Disse krav blev blandt andet rejst på baggrund af en serie af møder i lokalsamfundet, som fagforeningen havde taget initiativ til. Her kunne ikke blot elever og forældre men også lokale borgere rejse problemstillinger, som de ønskede forhandlet med skolemyndighederne.

Bag denne alliance mellem lærere, elever, forældre og borgere ligger - som tidligere nævnt - års arbejde fra UTLA's side med at opbygge et nært samarbejde med lokalsamfundet. Organisatorisk har dette arbejde ført til dannelsen af 'Reclaim Our Schools LA' - en græsrodskoalition, der arbejder for at forbedre adgangen til offentlig uddannelse og fremme elevernes muligheder for en bedre fremtid.

Foruden UTLA består koalitionen af grupper som 'Alliance of Californians for Community Empowerment' (ACCE), 'Los Angeles Alliance for a New Economy' (LAANE) og elevorganisationen 'Students Deserve' m.fl.

Amy Schur fra ACCE opsummerede strejkens resultat således over for 'The Nation': "Den største sejr er den magt, som vi har opbygget ved at forene lønmodtagere og lokalsamfundet om en langsigtet dagsorden og plan for større lighed - økonomisk, racemæssigt og socialt."

Bottom-up

Den direkte kontakt mellem lærere og forældre er helt afgørende, og hvad man med et grammatikalsk udtryk kunne kalde en 'katataktisk forbindelse': lærerne og forældrene behøver hinanden. For hver for sig vil de ikke kunne opnå, hvad de kan opnå i fællesskab.

Den amerikanske organizer Jane McAlevey, som har haft en årelang kontakt til lærernes fagforeninger og fulgt strejkerne tæt

forklarer, hvordan lærerne i Los Angeles kontaktede forældrene til hver eneste elev og sagde: Vi kan ikke vinde denne kamp uden dig! Så hvem kender du, som du kan kontakte? De bad så forældrene om at gå videre til deres fagforeninger, deres kirke, deres børns fodboldklub osv. for at opnå deres støtte.

McAlevey mener, at denne kontakt ikke kan overlades til fagforeningerne alene. Forbindelsen skal være bottom-up. Lærerne skal kontakte forældrene og spørge dem en for en:

- *Hvor arbejder du?*
- *Jeg arbejder på et hotel.*
- *Okay. Er du medlem af hotelarbejdernes fagforening?*
- *Ja.*
- *Godt, kan du gå til din fagforening og bringe dem ind i kampen?*

Ifølge McAlevey kan fagforeningen eller organizeren ikke gøre det:

"Kun ved selv at gøre det lærer arbejderne deres egen magt at kende; lærer hvor megen magt de har, når de går sammen på arbejdspladsen og i samfundet. Og de har langt større magt, end de tror. Det er hele pointen", slår hun fast.

McAlevey fortæller, at hun i sit arbejde de seneste 20-25 år har lært at forstå vigtigheden af alliancer mellem arbejderne på tværs af det offentlige og det private:

"Fra min allerførste kampagne indså vi, at borgmesteren kunne finde på at gå til bygningsarbejdernes fagforeninger for at vende dem mod os i servicearbejdernes fagforeninger. Vi indså også, hvad der skulle til for at forhindre dette, nemlig at vores egne medlemmer *engagerede* deres ægtemænd og ægtefæller", siger hun med henvisning til, at mange kvindelige - og ofte offentligt ansatte - servicearbejdere danner par med mandlige håndværkere.^{xv}

Med udgangspunkt i lærerstrejken i Chicago i 2012 forklarer McAlevey i sin bog 'No Shortcuts'^{xvi}

betydningen af en *aktiv, testet og velforberedt* støtte fra forældre, elever og nøgleinstitutioner i lokalsamfundet.

I 2010 havde 'Chicago Teachers Union' fået en ny ledelse, der opfattede organisering og fagforening som redskaber i klassekampen med det formål at gøre medlemmerne i stand til radikalt at forbedre deres liv i det hele taget. Og som var klar over, at dette forudsatte, at netop almindelige medlemmer og arbejdere er forandringsagenterne, ikke fagforeningens ansatte.

Fagforeningen knyttede samtidig nære bånd til institutioner og foreninger i byen, i lokalsamfundene og i skolernes naboskab. Forbindelsen til forældre, elever og lokalsamfundet i øvrigt blev opfattet som mere end blot overfladiske kontakter; man var klar over, at netop disse gruppers indstilling ville blive afgørende for udfaldet - eksempelvis, hvis det skulle komme til en strejke.

"Den mest dybtgående succes som følge af Chicago-lærernes strejke var opbygningen af en stærk solidaritet både internt mellem lærerne og mellem lærerne og hele byens arbejderklasse", skriver McAlevey i bogen.^{xvii}

På baggrund af disse positive erfaringer opbyggede også UTLA sin nye styrke. Og dermed lagdes grunden for endnu en succes, nemlig lærerstrejken i Los Angeles januar 2019.

PS: Under strejken i Los Angeles lød råbet: "Whose schools? Our schools! What kind of schools? Public schools!". En oversættelse til dansk kunne vel lyde noget i retning af: *Hvis skoler? Vores skoler? Hvilke skoler? Folkeskoler!*

Kilder

'There Are So Many Things That We Can Learn From This Strike', et interview med Alex Caputo-Pear / Jane McAlevey af Dough Henwood, 8. februar 2019, Jacobin.

'Why the LA Teachers Strike Matters' af Lois Werner, 6. januar 2019, Jacobin.

'What LA Teachers Have Already Won' af Lois Werner, 19. januar 2019, Jacobin.

'LA Teachers Show the Way Forward' af Samir Sonti, 4. februar 2019, Jacobin.

'The Radical Organizing That Paved the Way for LA's Teachers' Strike' af Sarah Jaffe, 19. januar 2019, The Nation.

'This Is Much Bigger Than Us, Than Our Union, Even Than Our City' af Sarah Jaffe, 23. januar 2019, The Nation.

'What Rydell High School Can Teach Us about the LA Teachers Strike' af Sarah Jaffe, 7. februar 2019, The Nation.

'Los Angeles Teachers' Strike to End as Deal Is Reached' af Jennifer Medina and Dana Goldstein, 22. januar 2019, New York Times.

'Los Angeles Teachers Strike, Disrupting Classes for 500,000 Students' af Jennifer Medina, Tim Arango, Dana Goldstein and Louis Keene, 14. januar 2019, New York Times.

'2019 Los Angeles Unified School District teachers' strike', Wikipedia.

'No Shortcuts: Organizing for Power in the New Gilded Age' af Jane McAlevey, Oxford University Press, 2016.

Noter

[i](https://www.utla.net/news/utla-members-vote-overwhelmingly-authorize-strike) ' UTLA members vote overwhelmingly to authorize strike' - <https://www.utla.net/news/utla-members-vote-overwhelmingly-authorize-strike>

[ii](#) En offentlig charterskole er i USA en offentligt finansieret skole, men som ledes af en privat gruppe eller organisation i henhold til en kontrakt - et 'charter' - med staten eller skoledistriktet. Charteret fritager skolen for en række af de regler, som gælder for de offentlige skoler; i Californien er charterskolerne således automatisk undtaget fra en række af de love, regler og politikker, som gælder for skoledistrikterne. Til gengæld for denne fleksibilitet og autonomi skal skolerne opfylde de standarder, der er nedfældet i dets chartre.

Fra år 2000 til år 2016 steg andelen af charterskoler fra to til syv procent af alle offentlige skoler i USA, og det totale antal charterskoler steg fra 2.000 til 6.900. Andelen af elever steg fra år 2000 til 2015 fra en til seks procent, og indskrivningen steg fra 0,4 millioner i år 2000 til 2,8 millioner i 2015. (Se: '50-State Comparison - Charter Schools: What rules are waived for charter schools? (January 2018)' udgivet af The Education Commission of the States - <http://ecs.force.com/mbdata/mbquestNB2C?rep=CS1713> samt 'The Institute of Education Sciences (IES)' / 'National Center for Education Statistics' - <https://nces.ed.gov/fastfacts/display.asp?id=30>)

Kritikere af charterskoler mener, at de politiske og økonomiske magthavere har sat en dagsorden, som handler om at omdirigere penge fra det offentlige skolevæsen til privatdrevne charterskoler, som kan selektere i deres elevoptag, og som generelt har et meget løst ansvar over for lokalsamfund og skatteydere. (Se eksempelvis denne kritik: 'Charter Schools Are Not Public Schools' af Peter Greene, 2. Februar 2019, Forbes.com: <https://www.forbes.com/sites/petergreene/2019/02/02/charter-schools-are-not-public-schools/#17de57946832>)

[iii](#) 'The Radical Organizing That Paved the Way for LA's Teachers' Strike', The Nation.

[iv](#) 'The Radical Organizing That Paved the Way for LA's Teachers' Strike', The Nation.

[v](#) 'Los Angeles Teachers' Strike to End as Deal Is Reached', New York Times.

[vi](https://www.guide-usa.dk/californien-overhaler-storbritannien-oekonomisk/) <https://www.guide-usa.dk/californien-overhaler-storbritannien-oekonomisk/>

[vii](#)[□] 'LA Teachers Show the Way Forward', Jacobin.

[viii](#)[□] Se eksempelvis denne artikel fra Los Angeles Times: 'Proposition 13 has strictly limited property tax increases since 1978. Voters could get a chance to change that' - <https://www.latimes.com/politics/la-pol-ca-prop-13-changes-20181017-story.html>

[ix](#)[□] 'Why the LA Teachers Strike Matters', Jacobin.

[x](#)[□] 'What LA Teachers Have Already Won', Jacobin.

[xi](#)[□] Se blandt andet https://en.wikipedia.org/wiki/Chicago_Teachers_Union

[xii](#)[□] AFT er med i AFL-CIO, hvorimod NEA ikke er.

[xiii](#)[□] 'Los Angeles Teachers' Strike to End as Deal Is Reached', New York Times.

[xiv](#)[□] Fra begyndelsen af protestbølgen gjorde de protesterende lærere sig selv synlige ved at klæde sig i den samme farve, nogle blå, andre pink men efterhånden klædte de fleste sig i rødt, som også i USA er en farve, der udtrykker solidaritet. Læs historien bag betegnelsen 'Red for Ed' her: 'Here's Why So Many Striking Teachers Wear Red' af Nadra Nittle, 16. Maj 2018, racked.com - <https://www.racked.com/2018/5/15/17357550/teacher-strikes-wearing-red-solidarity>

[xv](#)[□] En 'walkout' kan forekomme spontant og er ikke nødvendigvis vedtaget på forhånd (af fagforeningen) eller meddelt arbejdsgiveren. Kilde: <https://en.wikipedia.org/wiki/Walkout>

[xvi](#)[□] Se <https://oaklandea.org/updates/oakland-education-association-members-voted-to-ratify-our-contract/>

og <https://denverteachers.org/we-fight-we-win/>

[xvii](#)[□] Se blandt andet https://en.wikipedia.org/wiki/Chicago_Teachers_Union

[xviii](#)[□] <https://www.rethinkingschools.org/magazine/special-collections/the-role-of-teacher-unions/social-justice-unionism>

[xix](#)[□] 'What are the responsibilities of a Contract Action Team member?' - se https://www.utla.net/sites/default/files/Contract%20Action%20Team%20handout_7-20-2017v1.1.pdf

[xx](#)[□] 'The Radical Organizing That Paved the Way for LA's Teachers' Strike', The Nation.

[xxi](#)[□] 'What Rydell High School Can Teach Us about the LA Teachers Strike', The Nation

[xxii](http://reclaimourschoolsla.org/)[□] <http://reclaimourschoolsla.org/>

[xxiii](#)[□] Dette afsnit om UTLA's arbejde i lokalsamfundet bygger på artiklen 'What Rydell High School Can Teach Us about the LA Teachers Strike', The Nation.

[xxiv](#)[□] Se bl.a. 'There Are So Many Things That We Can Learn From This Strike', Jacobin.

[xxv](#)[□] Dette afsnit bygger på et interview med Jane McAlevey, som jeg optog 16. februar 2019 i Braunschweig.

[xxvi](#)[□] Page 66, 'No Shortcuts'

[xxvii](#)[□] Page 66, 'No Shortcuts'